

Približava li se SAD ciljevima ‘Gay Manifesta’?

Homoseksualni manifest ispod JEST stvaran. Objavljen u *Gay Community News* (*Gay Društvene Novosti*), KRAJNJI cilj gay pokreta jest povratak u, kako ga oni vide, Grčki Raj. Dok je identitet autora, Michaela Swifta, nesiguran, mjesto izdavanja – Boston, je značajno jer je to ključni ‘centar’ homoseksualnog vodstva (New York, San Francisco i Washington, D.C. si također to prisvajaju).

Homoseksualni napredak u Massachusettsu je bio hitar, a izdavanje ovog manifesta samo pokazuje koliko daleko gay populacija misli da je dospjela i koliko su daleko namjeravali ići. Njegova objava prikazuje njihovu uvjerenost da će s vremenom postići što žele – društvo poput onog koje je postojalo u Grčkoj prije kršćanstva, gdje su homoseksualci često iskorištavali dječake za seksualno zadovoljstvo, preobraćajući ih u homoseksualce. Danas su Afganistan i Pakistan **homoseksualni raj**. U obje zemlje, bogati i/ili moćni muškarci uglavnom biraju siromašne dječake, dječake školske dobi, državne štíćenike ili beskućnike. Može li se to dogoditi i ovdje?

Ovo je potpun dokaz homoseksualne fiksacije – ***cjelodnevna navika, čitav homoseksualizam čitavo vrijeme***. Jeste li čuli za neku sličnu publikaciju značajne grupe ‘želimo silovati vaše djevojčice’?

Načini kako homoseksualci ‘stižu’ stižu u Homoseksualni Raj

Kako bismo mi ikada mogli ‘dospjeti tamo?’ Nije li sve ovo preuveličavanje i fantazija?

Ne nužno. Društva se mijenjaju. Do danas, baš su se sve promjene odvijale od pederastnih do oštro smanjenih pederastnih društava. No, moguć je i obrnut inženjering. Da bi tamo stiglo, društvo bi trebalo biti promijeneno tako da: 1) ‘svatko’ shvati da homoseksualci žele da dječaci (osobito oni koji su ‘rođeni kao gej’) surađuju; 2) da bi svaki dječak koji ima ‘homoseksualne interese’, ili koji bi mogao biti naveden da pokazuje takve interese, da zarađuje novac ‘postane znatiželjan’ i ‘zna kamo treba ići’, to bi mu se trebalo omogućiti; 3) da se prihvati mišljenje da djeca imaju pravo ‘istraživati vlastitu seksualnost

’; ili, bez mijenjanja društva, 4) da se iskorištavaju dječaci do kojih imate pristup, stvarajući tako svoj mali Gej Raj. Ovo posljednje su čitavo tisućljeće prakticirali učitelji, treneri (sjetite se Penn Statea), vođe dječaćkih izviđača, svećenici, itd. (npr., McGagy [1971] “homoseksualni prekršitelji vjerojatno sačinjavaju polovicu zlostavljača koji rade s djecom”). Zaista, učitelji mogu biti najveći prekršitelji: 43% učitelja je uhvaćeno u zlostavljanju učenika u novinskim izvješćima diljem svijeta od 1980-2006, a koji su bili homoseksualno angažirani (Cameron, 2007).

Brojevi 2 & 3 započinju zahvalama homoseksualnim i liberalnim političarima te zakonodavcima koji žele da svako dijete bude svjesno homoseksualne zabave. Odsada #1 ne dolazi u obzir (ali to što je *Wall Street Journal* mogao, bez cenzure, pisati o toj zabavi 18. svibnja 2012, može ukazivati na pukotinu čak i na ovom kulturnom zidu [vidi ispod]), ali uspjeh da #s 2 & 3 dođu na svoje mjesto pruža nadu i za #1.

Gay Community News (Društvene Gej Vijesti), Veljača 15-21, 1987 (iz Izvješća Kongresa)

“Sodomizirati ćemo vaše sinove, simbole vaše nemoćne muževnosti, vaših plitkih snova i vulgarnih laži. Zavodit ćemo ih po vašim školama, studentskim domovima, po gimnazijama, svlačionicama, u vašim sportskim arenama, na seminarima, grupama mladih, u kupatilima vaših kazališta, u vojnim bunkerima, na vašim kamiondžijskim odmorištima, u vašim sve-muškim klubovima, u domovima Kongresa, gdje god su muškarci zajedno s muškarcima. Vaši će sinovi postati naši miljenici i izvršavati ono što nudimo. Bit će preinačeni na našu sliku. Počet će žudjeti za nama i obožavati nas.

Komentar: Zamijetite svjesnost moći zavođenja. Gej spoznaja o tome ‘kako to funkcionira’ je očita u često korištenom sloganu *Chicken Hawksa* (muškaraca koji su ‘diplomirali’ na dječacima) “današnja trgovina je sutrašnje natjecanje” (npr., dječaci kojima danas platite za seks, sutra će plaćati vama). Ova moć je izvršena: iz Cameron & Cameron (1996) skupa podataka, kada su bili upitani koliko djevaca su uveli u homoseksualnost, 128 gejeva je reklo oko 5. Prosjek od 5 homoseksualnih djevaca/homoseksualaca je, čak i da je samo četvrtina ‘usvojila homoseksualizam,’ je dovoljan da održi ili proširi gej subkulturu. Van Wyk i Geist (1984) su primijetili da su dječaci čije je prvo iskustvo bilo homoseksualno bili skloni usvojiti homoseksualne ukuse. Cameron & Cameron (1996) skup podataka ukazuje na to da je otprilike ~60% muškaraca čije je prvo seksualno iskustvo bilo homoseksualno nastavilo sa homoseksualnošću i u odraslo doba whether bilo da se iskustvo dogodilo uz pristanak (sa školskim drugom) ili silovanjem (od strane muškarca).

Razmislite o ovome iz Pakistana:

“Prvi put kada je Aziz, vitak, tamnokosi 20-godišnjak usred ovog užurbanog kulturološkog kapitala, imao seks sa muškarcem, bio je lijep, nepismen dječak sa svojih 16 godina. Obiteljski prijatelj ga je odveo svojoj kući, pustio je pakistanski blagi porno film i silovao ga. Sada, priča Aziz..., da je ‘ovisan’ o seksu s muškarcima, tako da se smuca po Lahore prostitutuskim predgrađima, gdje mu plaćaju nekoliko rupija za seks. Noću se vraća kući svojim roditeljima i moli Alaha da mu oprost. ... Među većinom Paštun klase, imati mladog, privlačnog dečka je znak prestiža i bogatstva za imućne muškarce srednje klase. Doista, Paštun muškarci često drže mladog dečka u ... muškoj sobi u kući u koju žena rijetko zalazi. ... Taj dječak je uvijek pasivan partner u seksu te je često natjeran u taj odnos; partner ga snabdjeva hranom i odjećom, a u mnogim slučajevima mu je zabranjeno da napusti odnos ili se oženi. (U teoriji, dječaci se mogu oženiti kada odrastu, ali ih se općenito smatra oštećenima, te tako završe lutajući po ulicama kao otpadnici).

“Žene, vi vapite za slobodom. Kažete da više niste zadovoljne muškarcima; čine vas nesretnima. Mi, poznavaoци muškog lica, muške fizionomije, mi ćemo vam onda uzeti vaše muškarce. Mi ćemo ih zabavljati; podučavati ih; mi ćemo ih grliti kada budu jecali. Žene, kažete da biste radije živjele jedna s drugom nego s muškarcima. Idite tada i budite

jedna s drugom. Mi ćemo vašim muškarcima pružiti zadovoljstva kakva još nisu poznavali jer i mi smo ponajprije muškarci, a samo muškarac zna kako istinski zadovoljiti drugog muškarca; samo muškarac može osjetiti dubinu i osjećaje, tijelo i um drugoga muškarca.

“Svi zakoni koji brane homoseksualnost će biti opozvani. Umjesto toga, proizaći će zakonodavstvo koje produbljuje ljubav među muškarcima.

Komentar; Od 6 prosinca 2011, vlada SAD-a je pozivala na ukidanje zakona protiv gej seksa, te je provođeno zakonodavstvo koje je kanilo nagnati dječake u učionicama da postanu svjesni svojih ‘mogućnosti,’ te je bilo ‘politički korektno’ smješkat se na gej ljubav u medijima i fakultetima (Penn State’s Sandusky je bio profesor). I dok se mediji jako trude promicati ‘gej ljubav,’ obrazovna industrija čini sve što može da postavi temelje takvim zakonima. U Kaliforniji je, na primjer, nova proslava u učionici je na mjestu: *Harvey Milk day*. Milk je bio homoseksualac (iako se on bio uvukao u toliki razvrat, da mu to valjda nije bio ‘glavni predmet’).

“Svi homoseksualci trebaju stati zajedno kao braća; trebamo biti ujedinjeni u umjetničkom, filozofskom, društvenom, političkom i financijskom pogledu. Pobjedit ćemo samo ako pokažemo zajedničko lice zlobnom heteroseksualnom neprijatelju.

Usudite li nam se uzviknuti: peder, vila, čudak, ubost ćemo vaša kukavička srca i oskvrnaviti vaša mrtva, zakržljala tijela.

Komentar: Zakoni o govoru mržnje su se sada proširili po cijelom svijetu. Posebno su žestoki u Britaniji i Kanadi.

“Pisat ćemo pjesme o ljubav među muškarcima; pripremat ćemo kazališne drame gdje se muškarci otvoreno maze; izrađivat ćemo filmove o ljubavi između muških junaka koji će zamijeniti jeftine, površne, sentimentalne, neukusne, maloljetničke heteroseksualne opčaranosti koje danas dominiraju ekranima vaših kinematografa. Oblikovat ćemo kipove prekrasnih mladića, hrabrih sportaša koje ćemo postaviti po vašim parkovima, trgovima, perivojima. Svjetski muzeji bit će ispunjeni samo slikama dražesnih, golih momaka.

Komentar: Rock Hudson, koji je umro od AIDS-a, imao je kipove golih dječaka koji su okruživali njegov bazen. Svaka TV sezona ima malo više ‘gej ljubavi.’ Upravo sada se pokušava da se pretvori gej ljubav u = bračnu ljubav. Čeka nas samo da gej ljubav prevlada.

“Naši pisci i umjetnici će voditi ljubav sa modernim muškarcima koji imaju stila, i uspjet ćemo jer nam ide nametanje stilova. Ukinut ćemo heteroseksualne veze alatkama dosjetljivosti i izrugivanja, alatkama koje vješto upotrebljavamo.

Komentar: Možda prenaglašeno. Ipak, skoro da možete nanjušiti kako zabavna industrija, barem pomalo, pretvara homoseksualnu ljubav u = heteroseksualnu ljubav. Muškarci koji se ljube su dio dogovora u TV ‘plesnim’ emisijama, a napreduju i gej likovi u romanima – čak i *J.C. Penny* oslikava gej parove u svojim reklamama. S obzirom na uspjeh tolikih gej dizajnera, nije skroz van pameti što muška-muška i muška-dječačka ljubav postaju moderne.

“Razotkrit ćemo utjecajne homoseksualce koji se šeću kao heteroseksualci. Bit ćete šokirani i prestrašeni kada saznate da vaš predsjednik i njegovi sinovi,

vaši industrijalci, senatori, gradonačelnici, generali, vaši sportaši, filmske zvijezde, televizijske ličnosti, gradske vođe, vaši svećenici nisu sigurne, familijarne, buržoazijske, heteroseksualne figure kakvima ste ih smatrali. Mi smo posvuda; uvukli smo se među vaše redove. Budite oprezni kada govorite o homoseksualcima jer smo mi uvijek među vama; možda vam sjedimo s druge strane stola; možda spavamo s vama u istom krevetu.

Komentar: Mnoge žene saznaju kad bude ‘prekasno.’ Kongresmen Bob Dornan kaže da je otkrio da su oko 1% vojnih brakova bili fiktivni brakovi među dvije homoseksualne osobe.

“Neće biti kompromisa. Mi nismo jadničci srednje klase. Krajnje inteligentni, mi smo prirodni aristokrati ljudske rase, a aristokrati čeličnoga uma se nikada ne zadovoljavaju sa malo. Oni koji nam se usprotive biti će izgnani. Podignut ćemo na noge ogromnu privatnu vojsku, kao što je Mishima učinio, da vas porazimo. Mi ćemo nadvladati svijet jer su ratnici nadahnuti i povezani seksualnom ljubavlju i čašću nepobjedivi, kao što su bili drevni grčki vojnici.

Komentar: Dosad, skroz van realnosti. Čak ni Naci homoseksualci nisu ovom mogli stati na kraj. ALI, ondje gdje gejevi imaju pravo glasa – kao što je u Kanadi i Britaniji – ne pokazuju nimalo zakonske milosti.

“Obiteljska jedinka-mrijestilište laži, prijevara, osrednjosti, licemjerstva i nasilja—će biti uništena. Obiteljska jedinka, koja samo prigušuje maštu i zauzdava slobodnu volju, mora se eliminirati. Začinjat će se savršeni dječaci i odrastat će u genetskom laboratoriju. Bit će povezani u kolektivnom okruženju, pod kontrolom i uputama homoseksualnih naučnika.

Komentar: Obitelj je sada pod napadom koji sahne, a genetika je prešla dalek put. Genetički proizvedeni dječaci-za-seks više nisu nešto nezamislivo, ali ipak nisu vjerojatni. Primijetite da dobrobit dječaka uopće nije važna – kao i u Penn State-u. Homoseksualna želja gazi sve ostale vrijednosti.

“Sve crkve koje nas prekoravaju će biti zatvorene. Naši su jedini bogovi privlačni mladi muškarci. Mi prijanjamo kultu ljepote, moralne i estetske. Bit će uništeno sve što je ružno, vulgarno i banalno. Budući da smo se udaljili od heteroseksualnih konvencija srednje klase, slobodni smo živjeti svoj život prema diktatu čiste imaginacije. Za nas ni previše nije dovoljno.

Komentar: Uistinu, “za nas ni previše nije dovoljno!” Cjelodnevna homoseksualnost– sama homoseksualnost, čitavo vrijeme.

Zatvaranje crkava se činilo apsurdnim kada je pisano 1987. godine. 25 godina kasnije skoro se obistinilo u Britaniji, možda i u Kanadi. IRS ne stoji iznad provedbe ovoga. A ‘za nas i previše nije dovoljno’ se obistinjuje.

“Probranim društvom koje će nastati će upravljati elita sačinjena od gej pjesnika. Jedno od glavnih zahtjeva za položaj moći u novom društvu homoeroticizma će biti ugađanje u grčkim strastima. Svaki muškarac zaražen heteroseksualnom požudom će smjesta biti uklonjen sa pozicije utjecaja. Svi muškarci koji inzistiraju na tome da ostanu glupo heteroseksualni bit će optuživani na homoseksualnim sudovima pravde te će postati nevidljivi muškarci.

Komentar: Preuveličavanje, vjerujatno isuviše preko granice. No, u zabavnoj i obrazovnoj industriji su očigledni značajni koraci baš prema ovome cilju. Mnogi producenti konzervativnih talk show emisija su homoseksualci, mnogi urednici najvećih

novina, mnoge medijske osobe, možda čak većina filmskih/TV zvijezda – sve ovo ne može ne utjecati na uvođenju još više istoga.

“Mi ćemo iznova ispisati povijest, povijest ispunjenu i srozanu vašim heteroseksualnim lažima i izvrtanjima. Mi ćemo prikazati homoseksualnost velikih vođa i mislioca koji su oblikovali svijet. Dokazat ćemo da su homoseksualnost, inteligencija i mašta neraskidivo povezane, te da je homoseksualnost zahtjev prave plemenitosti, istinske ljepote u muškarcu.

Koment: Bilo je apsurdno kada je pisano, a sada se obistinjuje po raspršenim javnim školama u Kaliforniji, Massachusettsu i Europi.

“Bit ćemo pobjedonosni jer smo potpaljeni divljom gorčinom potlačenih koji su bili prisiljeni igrati naizgled male uloge u vašim zadržim, heteroseksualnim emisijima kroz stoljeća. I mi mo sposobni pucati iz oružja i dizati barikade kranjnje revolucije.

Tresi se, hetero svinjo, kad se pojavimo pred tobom bez maske.

Komentar: Ne još – ali više nije nemoguće. Liberalni um je privučen suicidu te se čini da podupire svaku besmislenu pomisao koja bi mogla povesti ka društvenom kolapsu. Joseph Schumpeter je predvidio da će kapitalizam uništiti krivi intelektualci – a kad bi se ovim likovima ikada dala slobodna vladavina....

Činjenice o homoseksualcima: Zbog toga što politička korektnost prikriva istinu o homoselsualcima, neke činjenice su u redu:

▣ 22%-23% homoseksualaca je *priznalo* zlostavljanje dječaka, u istraživanjima koja su proveli homoseksualci (Jay & Young) ili istraživači simpatizeri homoseksualizma (Bell & Weinberg), a *nijedan* od ovih homoseksualaca nije tvrdio da su samo dječaci bili njihovi seksualni partneri ;

□ ako je 22% američkih katoličkih svećenika sklono homoseksualizmu (vjerojatno niska procjena), najmanje ih je 14% bilo *uhvaćeno* u zlostavljanju dječaka (Cameron & Proctor, 2012).

Bell & Weinberg (1978) su upitali 671 homoseksualaca o proporcijama njihovih partnera koji su “imali 16 ili manje godina kada ste vi imali 21 ili više” (str. 311). 77% je reklo “nijedan,” 23% je reklo “pola ili manje,” a nijedan nije rekao “više od pola.” Dok je 156 (23%) homoseksualaca priznalo da su imali odnose sa dječacima, *nijedan* nije bio “pedofil” u smislu da su imali ili mogli imati seks samo sa djecom.

Jay i Young (1979) su prikupili 4,329 upitnika od homoseksualaca diljem SAD-a. Pitali su ih: “Koliko često imate seks sa muškarcima ili dječacima navedenih godina?” [uvijek, jako često, pomalo često, pomalo rijetko, jako rijetko, jednom]. 4% gejeva je priznalo seks sa dječacima ispod dobi od 9; 7% sa dječacima dobi 9-12 [ovo je doba većine žrtava Sandusky-a]; a 23% sa dječacima u dobi od 13-15. Dakle, 23% gejeva od 18 godina naviše je priznalo seks sa dječacima.

Nijedan homoseksualac nije izjavio da je imao seks samo s dječacima. 1% gejeva kaže da je imalo seks sa dječima u dobi od 13-15 “jako često,” ali nijedan nije rekao “uvijek.” Nijedan nije rekao “uvijek” za dječake u dobi od 9-12 ili za dječake ispod 9, dok je 2% reklo da su “uvijek” imali seks sa onima u dobi od 16-19, 5% je reklo da su “uvijek” imali seks sa onima u odbi od 20-24, a 4% ih je reklo da su “uvijek” imali seks sa muškarcima u dobi od 25-29. S obzirom na gornje podatke, Sandusky najvjerojatnije nije imao odnos sa svojom ženom, nego sa ostalim članovima homoseksualnog gnijezda Penn State.

Homoseksualci su upitani “Bez obzira jeste li ili niste imali odnos sa sljedećim skupinama, navedite što mislite o ideji da imate seks sa svakim od njih” (str. 206) [jako pozitivno, pomalo pozitivno, neutralno, pomalo negativno, jako negativno,

nisam siguran]. 3% gejeva kažu da se u vezi toga osjećaju “jako pozitivno,” 2% su se osjećali “pomalo pozitivno,” 2% “neutralno,” a 7% “nije sigurno” – to je ukupno 14% -- o seksu sa dječacima ispod 9 godina! 4% je reklo da se osjećaju “jako pozitivno, 1% “pomalo pozitivno,” “3% “neutralno,” a 7% “nije sigurno” za seks sa dječacima od 9-12 godina. A 11% su “jako pozitivni,” 8% “pomalo pozitivni,” “8% “neutralni,” a 5% “nisu sigurni” u vezi seksa sa dječacima između 13 i 15 godina. Time trećina homoseksualaca iz SAD-a kaže da odobrava seks sa dječacima (‘neutralni’ ili ‘nisu sigurni’ lagano izražava odobravanje).

Ako pogledamo gdje se homoseksualnost naširoko prakticira, nailazimo na gotovo isto mišljenje. Tako je u Pakistanu Nacionalna Koalicija za Dječja Prava izjavila da je **23% odraslih Pakistanaca reklo da su “ponosni” na seks muškarac-dječak,** a “11% to nije smatralo pogrešnim” (Rajabali, Khan, Warraich, et al, 2008).

Siromašni pakistanski dječaci nose teret ovakvog razmišljanja jednako kao što su to činili jadni dječaci u Penn State-u. Tako je u studenome 2009. na konferenciji o zlostavljanju djece u Lahore-u, Punjab, Ministar zakonodavstva i parlamentarnih odnosa, Rana Sanallah, rekao da bi se “ljudi trebali obrazovati o prijetnji seksualnog zlostavljanja djece” koja “blati sliku Pakistana” jer je “većina djece predane Madrassu radi religioznog obrazovanja bilo zlostavljano” (*Međunarodne Vijesti* 11/20/09). Svega 6% od 4 milijuna studstudenata u pakistanskom Madrassu su dječaci.

Što smo, dakle, saznali?

Budući da je manje onih koji će priznati gnjusnan zločin od onih koji će ga doista počinuti, te je samo mali dio njih uhvaćen, čini se vjerojatnim da je barem trećina homoseksualaca iz SAD-a imalo seks sa dječacima.

Jednako tako, budući da će ih manji broj iskazati svoje slaganje sa društveno kažnjivim mišljenjem nego onih koji će ga se držati, čini se vjerojatnim da polovica homoseksualaca u SAD-u odobrava seks sa dječacima.

Kao što prikazuje skandal iz 2011-12 u državi Pensilvaniji, imamo pederastiju iako je izopačena. Preobrazba iz pred-kršćanske pederastije-ulivene iz Rima na Rim kršćanske tajne-pederastije trajala je barem 250 godina. Natjerati ‘oploditelji’ da se pomire sa obrnutom preobrazbom će biti teško i trebat će mnogo vremena – ako je uopće moguće. Dok je Pakistan napučen gejevima (možda i polovica muškaraca sudjeluje u homoseksualnosti prema izvorima koje smatram pouzdanima i razumnima, a dječaci koji plešu su popularni čak i na mobitelima kršćanskih dječaka, prema misionarima s kojima sam razgovarao), većina njih se ženi i imaju odnose sa ženama barem toliko da dobiju djecu. Vjerojatno su oko 15% muškaraca ‘odbačeni dječaci’ koji nastanjuju kvazi-maglovit svijet blistave homoseksualnosti, ovisnosti o drogama, prostituciji i prosjačenju (jedna misionarka me izvijestila kako je vidjela homoseksualce i siromašne kako idu od kuće do kuće ili prose na ulicama. Gotovo bez izuzetka, homoseksualci su se više upuštali u bludničenje! Nadalje, nijedna svadbena svečanost nije završena bez plesa i blagoslova tih marginaliziranih momaka. Iako izopćenici pederastije zaprimaju mnogo niži status, oni ipak, generalno, prežive – iako su nasilje, silovanje i općenito nepodobno ponašanje endemični u njihovim krugovima).

Može li Zapad čak i približno dostići pakistansko/afganistanski raj, koji je mnogo manji od ekstremnog raja gej manifesta? To se ne čini mogućim s naše točke gledanja. No uz bolju komunikaciju, vrijeme se kreće brže. Trebalo je samo oko 40 godina da se homoseksualci prepoznaju kao oni koji zaslužuju veća prava i troškove, da se dječja ‘seksualna prava’ u zakonu uzmu za ozbiljno, te da uredi Obama i Davida Camerona (Velika Britanija) izvrše pritisak na siromašnije zemlje da usvoje iste običaje. Kad bi barem neke škole ‘informiraju dječake’ o njihovim ‘mogućnostima’ homoseksualnog iskustva (ili zarade),

to bi već promijenilo neke stvari. Ali toj će promjeni trebati jako puno vremena da stvori gej raj u SAD-u.

Hoće li siromašni (a gotovo sigurno će to biti siromašni, a ne srednja klasa ili bogati) žrtvovati svoje dječake radi gej zadovoljstva? Ja mislim da neće. U Afganistanu je to dovelo do Talibana. Ali tko je znao kako će brzo i daleko doputovati prava homoseksualaca, ili da bi se *Wall Street Journal* mogao tako brzo iskompromitirati?

References: Bell AP, Weinberg MS. *Homosexualities: a study of diversity among men and women*. New York: Simon & Schuster, 1978. Jay K, Young A. *The Gay report*. N.Y.: Summit, 1979. Rajabali A, Khan S, Warraich HJ, Warrich MR, Khanani MR, Ali SH. (2008) HIV and homosexuality in Pakistan. *Lancet Infectious Diseases* 2008;8:511-515. Cameron P, Proctor K. Psychiatric Professions Falsely Claim Gays No More Apt to Molest. Aziz from Kennedy, M. Open secrets: In Pakistan, sex between men is strictly forbidden by law and religion. But even in the most conservative regions, it's also embedded in the society. *Boston Globe* 2004, 7 November:16. Faulkner, N Olympics, 388 B.C.: Mud, Sex, Hymns... Sports too. 5/18/12. Cameron, P & Cameron, K (1996) Do homosexual teachers pose a risk to pupils? *Journal of Psychology* 130, 603-613. Cameron P Teacher-Pupil Sex Across the World: How Much Is Homosexual? *J Same-Sex Sexual Behavior*, 1, 1-19. Van Wyk PH & Geist C.S. (1984). Psychosexual development of heterosexual, bisexual, and homosexual behavior. *Archives of Sexual Behavior*, 13, 505-544.

Pisma koje sam napisao za Wall Street Journal i Faulknerov članak su ipod: **WSJ 'upleten' u homoseksualnost?**

Što ako je Wall Street Journal osmislio članak o seksualnom turizmu koji je zdravo za gotovo pisao o njegovoj zabavnosti – uključujući i radosti plaćanja seksa sa djevojčicama? I što ako se to svršilo time da ozloglašeni seksualni turisti nisu uključili “žene, strance ili robove?” Budući da je WSJ tako kulturološki važan i pažljivo uređivan, takav članak bi govorio kako se elita otvara mogućnosti seksualnog odnosa s djevojčicama. Upravo se to dogodilo sa uratkom Neila Faulknera o originalnim Olimpijskim igrama – osim što je bio blagoslovljen seks sa dječacima: “prava dodatna atrakcija igara nije bila kulturna Olimpijada nego seksualna. Na Olimpijskim igrama, stranke su odlazile van za vrijeme sitnih sati, a stotine prostitutki, i muških i ženskih, su pružale svoje usluge sve do zore.” Pretpostavljam da kada homoseksualci budu prihvaćeni, može se očekivati eventualno zeleno svjetlo za seks sa dječacima. Ali tužno je i pomisliti da će nam trebati vlastiti Mullah Omar da nam zaštiti sinove.

Kako je bilo ići na Olimpijske igre prije 2,400? Umjesto Londona 2012, što kažete na Olimpijadi 388 prije Krista.?

Ako ste došli izvana, morali biste unajmiti prostor na palubi tijesnog teretnog broda. Kada biste sišli na kopno, gotovo biste zasigurno hodali, te spavali vani na otvorenom za toplih ljetnih noći u kolovozu. To je dovoljno sigurno. Igre su bile religijska svečanost, a gledaoci koji putuju vamo tamo su hodočasnici, a to je značilo zaštitu od zla kroz pan-helenističko “sveto primirje”—nijedna ratna zastava, but nego uglavnom učinkovito jamstvo sigurnog putovanja kroz ratne zone za ljubitelje sporta koji prolaze.

Novi pristigli na daleku, seosku točku sjeverozapadnog Peloponeza gdje su se igre održavale svake četiri godine—uvijek na istome mjestu—vjerojatno bi bili iscrpljeni od putovanja i skloni odmoru. Debeli šansa! Zaputivši se ka “Olimpijskom selu,” naišli bi na prostran, djelomično uslužan, djelomično otvoren kamp, sa nedovoljnom količinom vode, gomilom smrdljivog đubreta i ogromnim improviziranim zahodima. Zrak je bio prepun milijuna muha, komaraca i osa. Deponije su bile krcate štakorima. Na kraju petodnevnog festivala, nitko se nije dobro opraio tjeđan dana, i mogao bi nanjušiti igre na kilometre.

Na Olimpijskom stadionu biste sjeli na travnati rub pod paklenom vrućinom ljetnoga sunca. Isto je bilo i na obližnjem hipodromu, gdje su se održavali konjanički događaji. Goli sportaši su sudjelovali u pješačkim utrkama, pentatlonu, utrkama na konjskim i bojnim kolima i u trostrukim sportovima

—hrvanje, boks i *pankrationu*. Gomili je to bilo najomiljenije, jer gotovo da i nije bilo pravila i sve je bilo prepuno krvi i bola. S druge strane, polovica Olimpijskom programa je bila predana religioznom ritualu: procesijama, pjevanju himni, paljenju tamjana, životinjskim žrtvama i čudnim vraćanjima egzotičnih svećenika. Olimpijsko mjesto nije bilo samo sportski stadion; ono je dijelom bilo svetište, dijelom umjetnička galerija, a dijelom nasljedna putanja. Iza blistavog pročelja je stajao Zeusov kip od zlata i bjelokosti, koji je bio božanski gospodar svečanosti—kameni bog koji je bio toliko velik da, kada bi ustao, glava bi mu moga proći kroz krov šatora. Vani su bile ogromne gomile pepela—žrtvenik sačinjen od tisuća žrtava. Naokolo je stajalo još hramova, oltara i kipova.

Sportski događaji su častili Zeusa. Grci su pričali priče o mitskim herojima Heraklu i Pelopu da bi objasnili zašto se ovdje događa veila svečanost—za oba junaka se tvrdilo da su oci utemeljitelji koji su zahvaljivali za božansku pomoć. Ali žrtvenik je častio i zemaljsku majčinsku zajednicu božica plodnosti—bakica Gaia, mamica Rea i kćeri Hera i Demetra. Jedina žena kojoj je dozvoljeno na stadionu gledati borbe je, u stvari, bila velika svećenica Demetra i Zemlje—relikvija doba kada su božice dominirale Olimpijom.

Inače, muškarci bi ostavljali svoje poštene žene kod kuće te bi se uputili na festival sa očevima, braćom, sinovima, prijateljima, susjedima i (muškim) ljubavnicima. Granični događaji su mogli uključivati predavanja iz filozofije, čitanja iz poezije te razne šarlatane što se nude predviđati budućnost, ali prava atrakcija igara nije bila kulturološka Olimpijada, nego seksualna. Ljudi bi odlazili u stine sate, a stotine prostitutki, žena i dječaka, davali bi svoje usluge do zore.

Nekolicina stvari nam je možda poznata. Grčki sport je, primjerice, bio profesionalan i ispolizitiziran kao i naš. Puste priče o siromašnim crnčicima koji uspijevaju doći do Olimpijskih igara su bile upravo to. Istina je ta da su većina sportaša bila aristokrati koji su jako puno uložili u svoj trening te očekivali veliku novčanu nagradu na stotinama lokalnih sportskih festivala oko Grčke. Što se tiče politike, Olimpijske igre su bile ništa drugo doli maškarada parohijskih mržnji i rivalstava grada-države, često istkanih klasnim antagonizmom, gdje su se oligarhijske države poput Sparte sudarale na trkačkim stazama sa demokracijskima poput Atene.

Mnoge bi se stvari, ipak, činile radikalno drugačijima. Klasične Olimpijske igre je uvijek vodio odbor od devet do deset lokalnih gradova (Elis), da ne bi bilo međunarodnih razmirica, korupcijskih skandala, potplćivanja igara da bi se obijelili diktatori.

Nije bilo ulaznica, VIP sjedišta, nije bilo privilegija za velike i dobre. Bilo je: tko prvi dođe, prvi biva poslužen, a ako si zakasnio, zamagljenih očiju od sinočnjeg plandovanja, e to je bilo gadno.

U zenitu svojih dana, drevne Olimpijske igre—prije makedonskih ratnih vođa i rimskih političara koji su ih ukaljali—su imale više toga zajedničkog s nekim od današnjih glazbenih festivala na otvorenom nego sa korporativnim karnevalom planiranim za London ove godine. Osim sporta, žrtava i seksa, duboki duh demokracije i egalitarizma je oblijevao igre. Pod uvjetom, naravno, da si Slobodan grčki muškarac—a ne žena, stranac ili rob. —Dr. Faulkner je autor "Turistički vodič u drevne Olimpijske igre," kojeg je izdao Yale U Press.